

Als we dit alles lezen en we bedenken dan dat het 2000 jaar geleden geschreven is, dan kunnen we niet anders zeggen, dat er al heel wat over de honingbij bekend was.

Lang niet alles wat hij schrijft bestaat uit juiste waarnemingen, maar getuigd ook van onkundigen waar tegenwoordig de grootste leek om zou kunnen lachen.

Om bijenvolken, die zwakker worden en langzaam in aantallen achteruitgaan weer talrijk te maken, geeft hij het volgende advies. Een kalf, waarvan de horens zich al gaan krommen, stopt men de bek en neusgaten dicht. Hierna moet het dood en murw geslagen worden, maar zo dat de huid niet stuk gaat. Zo moet het lichaam van het kalf in een schuurtje blijven liggen. "In de gistende vochten verschijnen al spoedig zonderlinge diertjes, eerst zonder poten nog, al spoedig vleugelsnorrend". Als wij dit lezen, denken we aan vliegenmaden en de later verschijnende bromvliegen. Vergilius ziet dit als een nieuwe generatie bijen die de volken kunnen versterken. Voor die tijd is deze conclusie eigenlijk nog niet zo gek, want ook de ontwikkeling van de bij loopt via ei, larve tot de volwassen bij en tussen een bijelarf en een vliegemade is er niet zo'n groot verschil.

Veel van wat Vergilius schreef werd vergeten maar is later weer opnieuw ontdekt.

Het gedicht bevat nog veel meer lezenswaardige zaken en kan nog wel twee "Strandloper" vullen. Maar om een indruk te geven hoe men het vroeger zag, is het zo wel weer genoeg.

M.Koning.

-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-

EERST DE NATUUR, DAN DE CULTUUR

Op de algemene begraafplaats van Noordwijk staat rechts, aan het einde van het brede toegangspad, het grafmonument van O.J.Schreuders (1828-1886) in leven directeur van het "Jongheeren-instituut" aan de Voorstraat, nu bloemenwinkel van Siemerink.

Een kleinzoon van Schreuders maakte in 1971 een foto van het graf, waarop de in zandsteen gebeitelde letters nog goed leesbaar waren.

Anno 1985 waren er uitsluitend nog bobbels te zien, waar eens tekst stond en nu zijn zelfs de bobbels aan het verdwijnen. Zie ook Blauwdotter nr.54-21 waarin dit geïllustreerd wordt.

In nog geen 15 jaar verdween zandsteen, die bijna 100 jaar lang goed gebleven was.

Het graf werd door de nazaten van Schreuders aan het GON geschonken, maar heeft het zin een onherkenbaar en beschadigd monument nog te bewaren? Veel onderdelen van onze kerken en kathedralen ondergaan hetzelfde lot, evenals onze oude boeken, kledingstukken en gobelins. Langzaam maar zeker verpulveren zij, mede omdat ons milieu niet meer in optimale toestand verkeert.

Over onze bomen en bedreigde dier- en plantensoorten hebben we het nu niet. Wél over de conclusie, dat cultuurbescherming pas zin heeft, wanneer ook het milieu in orde is.

Eerst de natuur en dan de cultuur.

Reden waarom dit stukje in "De Strandloper" gaat.

Maar geen reden om te stoppen met het verzamelen, restaureren en ten toon stellen van cultuurgoederen uit vroegere tijden.

Karel Kok.